

Török Nándor

Téli séta

A hó alatti fáradt lomb
betakarva oly puhán,
mint a renyhe napkorong
selyme-lepte délután.

A hegytetőn megpihelve
dorgáljuk a kaptatót,
sóhajoknak halk igenje
kérdésekre válaszolt:

Elindulunk, tovább mászunk,
míg az erőnk engedi?
S a friss hóba könnyű lábunk
nyomát hagyni nem meri.

Egymás után a bal a jobb
igyekeznek tartani
a ritmust, s arcunkon a lob
virágja kezd hajtani.

S a hideget elfeledve
érkezünk a völgybe le:
kancsóban vár a hegy nedve,
mit a gazda tölt bele.